

علل پریشانی در امور دنیوی

آیا دنیا سراسرش غم و غصه است؟ یا ما خود این غم‌ها را فراهم کردیم؟ اصلا سزاوار است که مدام فکر دنیا و تجملات و ذخایر آن اوقات ما را تلخ و مشغول و محزون سازد؟ یا بی جهت خود را با دست خویش چنین ساخته ایم؟ آیا فکر و غصه دنیا که بر ما حاکم است و بیماری قلب اکثر مردم ما را اسیب پذیر و بیچاره کرده و واقعا این غم و غصه لازم و ضروری و یا نا علاج است؟

می دانید چرا اکثر ما در دریای غم غرق شده پیوسته دست و پا می زنیم؟ آیا دنیا سراسرش غم و غصه است؟ یا ما خود این غم‌ها را فراهم کردیم؟ اصلا سزاوار است که مدام فکر دنیا و تجملات و ذخایر آن اوقات ما را تلخ و مشغول و محزون سازد؟ یا بی جهت خود را با دست خویش چنین ساخته ایم؟ آیا فکر و غصه دنیا که بر ما حاکم است و بیماری قلب اکثر مردم ما را اسیب پذیر و بیچاره کرده و واقعا این غم و غصه لازم و ضروری و یا نا علاج است؟ یا می شود آن را درمان نمود؟ آیا شنیده اید که مومن باید دائم غمگین باشد؟ و میدانید کدام غم است که باعث سعادت مومن است؟ آیا همه غم‌ها در پیشگاه خداوند یکسان است و اجر و ثواب دارد؟ یا بعضی مذبوم و بعضی ممدوح است؟ آیا بسیاری از هم و غم ما دنیا است یا آخرت؟ ذیلا در حد توان به این سوالات پاسخ می دهیم لطفا توجه کنید و با انصاف قضاوت و خود را تطبیق نمایید و عنایت کنید که سرچشمه این همه غم از کجا ناشی می شود اگر واقعا بتوانیم گوش فرا دهیم و از فرامین و دستورات قرآن و بزرگان دین بهره‌مند شویم علاج این بیماری روحی و جسمی ما حاصل است: البته در مورد انسان‌ها ی مغرض حضرت عیسی مسیح عاجز است غرض - جواب ما این است - قرآن مکررا می فرماید مردم شما همه فقیر در پیشگاه خداوند هستید فقط خدا غنی مطلق است - مردم هستی شما کلا امانت است دنیا و آخرت هر دو متعلق به پروردگار است در سوره حدید آیه 23 به صراحت خداوند می فرماید: چیزی که از لحاظ دنیا از دست شما می رود به آن افسوس نخورید و هر چه به دست شما می آید به آن نیز شاد مباشید - فرمود رسول خدا (ص): ای مردم همه ی شما در این دنیا میهمان خدا هستید و هر چه دارید از مال و اولاد و غیره همه امانت است.

در حقیقت مالک اصلی خداوند است چند روزی عاریت در دست ماست بیچاره انسان تمام آمال و آرزوهایش، فکر و ذکرش و هم و غمش فقط در جمع و ذخیره کردن ثروت و با تحصیل مقام و موقعیت دنیوی گشته هر گاه سود بیشتر ببرد شاد و مسرور است و وقتی که مال یا مقامش تنزل پیدا می کند چنان مقهور و محزون و دلگیر است مثل اینکه کشتی هایش غرق شده و یا به بیماری ناعلاج مبتلا گردیده است - همه ی اینها از عدم اعتقاد و ضعف ایمان است دنیا و ثروت دوستی بعلت کثرت محبت به آن چنان انسان را بدبخت می کند حتی گاه استغفرا.. خود پروردگار را نیز بعضی ها متهم و زیر سوال می برند - امام خمینی (ره) فرمود: فامیل یکی از رفقا بیمار بود به عیادتش رفتم بیمار با مشاهده ما زبان به اعتراض گشود

گفت: مدت چند سال است که زحمت کشیده ثروت جمع کرده ام اولاد تربیت کرده ام بزرگ نمودم حالا که می خواهم چند روزی بهره‌مند شوم خدا گوید همه را رها کنم به قبر بروم - دوستی دنیا که سر آمد خطاهاست این است - رسول خدا (ص) فرمود: ای مردم پیشینیان شما را ثروت دوستی بدبخت کرده سعی کنید شما مثل آنان نباشید - عوام الناس اکثرا به این باورند که چون خداوند از فقرا ناراضی است آنان را بی بضاعت و فقیر و محتاج نموده و چون ثروتمندان را بسیار دوست می دارند به آنان مال و ثروت عطا کرده است در نتیجه این عقیده فقیران را به خدا بدبین و ثروتمندان را مغرور و از خود راضی نموده که من لایق این همه ثروت بودم خدا داده و حتی بعضی گویند خدا نداده بلکه عقل و فهم من زیاد استبا شعور خود ثروت نموده ام و حال آنکه قرآن آیه 33-34 سوره زخرف بر خلاف این باور است تقاضا دارم خواننده عزیز خود ترجمه یا تفسیر آنرا از روی قرآن بخواند. البته هدف و قصد و نظر حقیر این نیست که مال و ثروت زشت است نه بلکه نعمت خداوند است اما چگونه بدست آید و در کجا مصرف شود مورد توجه است.

اگر ما بنده خداوند هستیم باید راضی به رضای خداوند باشیم هر چه او صلاح بداند خیر ما در آن است باز به قرآن رجوع کنیم که در آیه 216 سوره بقره می فرماید: جنگ و جهاد که بر شما مقرر شده اگر که مورد اکراه شما باشد به خیر شماست ممکن است بعضی چیزها را دوست بدارید که به ضرر شماست در حقیقت خیر و صلاح شما را خداوند بهتر می داند نه شما. موضوع بحث ما غصه ها بود خلاصه بحث این شد اکثر غم‌ها از ضعف ایمان است و غم و غصه واقعی غم دین است. آنان که دین ندارند سزاوار است در دنیا و آخرت در میان غصه ساخته شیطان باشند.

ای برادر غم دین خور که جهان رفته به باد هر که شیرین طلبد تیشه خورد چون فرهاد بیائید با قرآن کریم که شفاء و رحمت برای مومنین است خود را مداوا کنیم بجای گرفتاری غم و غصه بی مورد دنیا سعی و تلاش خود را به سرای آخرت صرف کنیم که سعادت و خوشبختی آن همیشگی خواهد بود و یقین کنیم که این همه غم دنیا غیر از بدبختی و غفلت و بیچارگی سودی نخواهد داشت.

چنانچه قرآن سوره طه آیه 124 می فرماید: کسی که از عبادت ما اعراض کند زندگی او را تنگ و تیره و تار واو را کور محشور می کنیم گوید خدایا من در دنیا چشم داشتم چرا نابینا می گردی خطاب و عتاب می کنیم در دنیا آیات ما را فراموش کردی ما نیز امروز چشمهایت را به فراموشی سپردیم.

شخصی در حضور حضرت علی (ع) آه کشید حضرت فرمود: اگر این آه تو برای دنیا باشد دنیا که ارزش آنرا ندارد ولی اگر برای آخرت باشد خوشا به حالت. تمامی پیامبران و عقلا غم آخرت را خورده اند.

شخصی به محضر رسول اکرم (ص) رسید عرض کرد: می خواهم خداوند مرا دوست بدارد فرمود: پرهیزگار باش گفت: می خواهم مردم مرا دوست داشته باشند فرمود: د رمال مردم چشم نداشته باش گفت: می خواهم روزی من فراوان گردد فرمود صدقه بده. گفت می خواهم عمرم طولانی گردد فرمود: صلح رحم کن. گفت: می خواهم تندرست باشم فرمود: غذا کم بخور. گفت: می خواهم اهل بهشت باشم. فرمود: رکوع و سجود نماز را مرتب انجام بده.

ز احکام قرآن که سر تاقیم بجای خوشی ناخوشی یافتیم

اگر رهبر خلق قرآن بودی سراسر جهان چون گلستان بودی

شیطان بعضی از مردم را از رحمت پروردگار مایوس کرده تلاش میکند همه ی انسانها را مثل خود دوزخی کند بچاره اولاد آدم چون نا خود آگاه با گناهان خویش گرفتار جنگال شیطان است توجه ندارد غم و گرفتاری او از بی دینی ناشی می گردد. بیائید رو به درگاه خداوند کنیم با توبه و اشک چشم این بیماری ها ی از خود ساخته را علاج نماییم چنانچه مولا علی (ع) میفرماید: ای مردم من درد شما را می دانم و درمانش را هم میدانم و طبیب شما را می شناسم درد شما گناهان درمانش توبه و خود

پروردگار عالم طیب شماسست.
تو بذل رحمت کن تا متصل به رحمت بی پایان خداوند شوی (ارحم ترحم) چنانچه امیر المومنین علی(ع) میفرمایند: بذل
الرحمه تستنزل الرحمه ، با مهربانی به دیگران است که رحمت (خدا) فرود میآید . غرر الحکم ص 43 .
غصه دین را بخور که امام صادق (ع) میفرماید: آفة الدین ، ^ الحسد و العجب و الفخر . یعنی آفت دین حسادت ، خودپسندی و
فخر فروشی است . کافی جلد 2 ص 5307
غصه های دنیا تصنعی و بدست خودمان ایجاد میشود ولی دغدغه مومن باید درد دین باشد .

رسول یگانه سفیدان
مسئول اداره تبلیغات اسلامی شهرستان بناب